

The Perfect Couple

Elin Hilderbrand

Copyright © 2018 Elin Hilderbrand

Toate drepturile rezervate

Lira și Cărți romantice sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777

e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Cuplul perfect
Elin Hilderbrand

Copyright © 2021 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HILDERBRAND, ELIN
Cuplul perfect / Elin Hilderbrand
trad. din lb. engleză: Andreea Șeler – București: Litera, 2021
ISBN 978-606-33-7021-2

I. Șeler, Andreea (trad.)

821.111

ELIN HILDERBRAND

Cuplul perfect

Traducere din limba engleză
Andreea Șeler

LITERA
București
2021

INSPECTORUL

Sâmbătă, 7 iulie 2018, 5:53

Un apel telefonic sâmbăta, înainte de ora șase, nu e niciodată de bun augur, deși nu e ceva nou pentru un weekend de sărbătoare. De nenumărate ori, inspectorul-șef Ed Kapenash, conducătorul Poliției Nantucket, s-a trezit că sărbătoarea de 4 Iulie i se dusesse de răpă. Cel mai frecvent incident era că cineva s-a rănit la degete aprinzând artificii, deși uneori lucrurile erau mai grave de atât. Într-un an, un înotător și-a pierdut viața în valuri; într-un altul, un bărbat a dat pe gât zece pahare de tequila Patrón Añejo, după care a executat o săritură pe spate și a căzut în apă într-o poziție nefericită, astfel că și-a rupt gâtul. De obicei, erau și suficiente incidente de tulburarea liniștii publice cât să umpli un autobuz cu două etaje, plus zeci de încăierări, dintre care câteva erau atât de grave, încât trebuia implicată poliția.

Când începe să sune telefonul, Andrea și copiii dorm. Chloe și Finn au 16 ani, o vârstă de care inspectorul scăpase ușor cu copiii lui, își dădea seama acum. Chloe și Finn – care, de fapt, erau copiii verișoarei Andrei, Tess, și ai soțului acesteia, Greg, care muriseră într-un accident de navigație în urmă cu nouă ani – se dovedesc a fi mai dificili. Finn are o prietenă, Lola Budd, iar dragostea lor adolescentină întoarce toată casa cu susul în jos. Sora geamănă a lui Finn, Chloe, are o slujbă de vară lucrând în subordinea lui Siobhan Crispin la Island Fare, cea mai solicitată firmă de catering din Nantucket.

Inspectorul și Andrea își împart grijile pentru gemeni la jumătate. Andrea își face griji despre faptul că Finn ar putea să o lase însărcinată pe Lola Budd (deși inspectorul i-a oferit, stânjenit, o cutie uriașă de prezervative

și o povață destul de severă: „Folosește-le! De fiecare dată.”). Inspectorul își face gânduri despre Chloe, că s-ar putea apuca de droguri și alcool. A văzut de nenumărate ori în ce fel industria ospitalității își poate ispiti angajații naivi. Insula Nantucket are peste o sută de licențe de comercializare de alcool; alte orașe de dimensiuni similare din Massachusetts au în medie douăsprezece. Ca stațiune estivală, insula are cultura sărbătoririi, a frivolității și a excesului. E sarcina inspectorului să poarte discuția anuală despre abuzul de diverse substanțe în săptămâna de dinaintea balului de la liceu; anul acesta, atât Finn, cât și Chloe participaseră și, după aceea, nici unul dintre ei nu prea îl mai privea în ochi.

I se întâmplă des să simtă că e prea bătrân pentru responsabilitatea enormă a educării unor adolescenți. Iar să-i impresioneze în mod clar îl depășea.

Își ia telefonul pe terasa din spate, care dă spre vest, către niște mlaștini protejate prin lege; conversațiile pe care le poartă aici sunt confidențiale, nefiind auzite decât de mierlele cu aripi roșii și de șoarecii de câmp. Casa are o perspectivă grozavă asupra apusului, dar, din păcate, nu și a apei.

Apelul e de la sergentul Dickson, unul dintre cei mai buni din Poliția Nantucket.

– Ed, zice el, avem un cadavru în apă.

Inspectorul închide ochii. Dickson fusese cel care îl anunțase pe inspector că Tess și Greg muriseră. Sergentul Dickson nu are nici o problemă să dea vești tulburătoare; de fapt, pare să îi placă această sarcină.

– Zi mai departe, spune inspectorul.

– Femeie, rasă caucasiană, pe nume Merritt Monaco. 29 de ani, din New York, venită aici la o nuntă. A fost găsită plutind cu fața în jos chiar lângă mal, în fața numărului 333 de pe Monomoy Road, unde are loc nunta. Cauza decesului pare să fie înecul. Roger Pelton ne-a anunțat. Îl știi pe Roger, tipul care organizează nunțile alea scumpe?

– Îl știi, spune inspectorul.

E în Clubul Rotary cu Roger Pelton.

– Roger mi-a zis că și-a format obiceiul să verifice atent fiecare locație de nuntă dimineața, la prima oră, zice Dickson. Când a ajuns, spune că a auzit niște țipete. Se pare că mireasa tocmai îi scosese cadavrul din apă. Roger a încercat să-i acorde primul ajutor, dar fata era moartă, așa spune. Lui i s-a părut că era moartă de câteva ore.

– Asta o s-o afle medicul legist, spune inspectorul. Monomoy Road, numărul 333 ziceai?

– E o proprietate mare, zice Dickson. O reședință principală, două căsuțe de oaspeți și o casă lângă piscină. Numele proprietății e Summerland.

Summerland. Inspectorul văzuse firma, deși nu fusese niciodată înăuntru. Partea aceea din Monomoy Road se află în cartierul cu chirii astronomice. Oamenii care locuiesc acolo în mod normal nu au probleme care necesită implicarea poliției. Casele au sisteme de securitate sofisticate, iar locatarii preferă să fie discreți și să nu implice pe nimeni din exterior în eventualele probleme.

– Ai mai anunțat și pe altcineva? Întreabă inspectorul. Poliția statală? Medicul legist?

– Afirmativ, răspunde Dickson. Grecul e în drum spre adresa respectivă chiar acum. Am avut noroc, a fost aici, pe insulă, în noaptea asta. Dar și Cash, și Elsonhurst sunt plecați în concediu până luni, iar eu sunt la sfârșitul unei ture duble, așa că nu știu pe cine vrei să mai chemi. Ceilalți băieți sunt cam necopti...

– O să-mi fac griji pentru asta mai încolo, răspunde inspectorul. Fata are rude care trebuie anunțate?

– Nu știu sigur, spune Dickson. Mireasa era atât de tulburată, că le-am spus paramedicilor de pe ambulanță să o ducă la spital. Avea nevoie de un xanax, nevoie mare. Abia dacă putea să respire, cu atât mai puțin să vorbească.

– Va trebui să nu apară nimic în ziare despre asta până nu anunțăm rudele, decretează inspectorul.

Ceea ce e o mică veste bună; ultimul lucru pe care îl vrea inspectorul e ca Jordan Randolph de la *Nantucket Standard* să-și bage nasul pe la locul crimei. Nu îi vine să creadă că a ratat apelul la numărul de urgență, care sigur îi apăruse pe aparatul de monitorizare. De-a lungul anilor a dobândit o capacitate stranie de filtrare în ceea ce privea aparatul de monitorizare; știe, chiar și în somn, ce merită atenția lui și ce poate ignora. Dar acum are un cadavru pe cap.

Procedura le impune să pornească de la ideea că e o moarte suspectă, deși aici, în Nantucket, infracțiunile cu violență sunt rare. El lucrează pe insulă de aproape treizeci de ani și, în tot acest timp, nu văzuse decât trei omoruri. Câte unul la fiecare zece ani.

Roger Pelton a anunțat decesul. Inspectorul a auzit numele lui Roger recent. Foarte recent, la un moment dat în ultimele câteva zile. Și o proprietate mare de pe Monomoy – și asta era un semnal de alarmă.

Dar de ce?

Aude o bătaie ușoară în geam și, prin fereastra glisantă, o vede pe Andrea în cămașa de noapte, ținând în mână o ceașcă cu cafea. Chloe umblă prin bucătărie în spatele ei, îmbrăcată în uniforma ei de catering – cămașă albă și pantaloni negri.

„Chloe s-a trezit deja?” se întreabă în sine a inspectorul. La șase dimineața? Sau ajunsese acasă atât de târziu că adormise îmbrăcată?

„Da”, își răspunde. S-a ocupat de o cină de repetiție în seara anterioară. Și apoi își dă seama: Chloe îi spusese inspectorului că cina de repetiție și nunta de care se ocupa aveau loc pe Monomoy și că Roger era coordonatorul de eveniment. E aceeași nuntă! Neagă din cap, chiar dacă știe mai bine decât oricine că Nantucket e o insulă mică.

– Femeia care a fost găsită *era cazată* pe proprietatea unde are loc nunta azi? întreabă inspectorul.

– Afirmativ, răspunde Dickson. Era domnișoara de onoare, inspectore. Nu cred că-o să se mai țină nunta.

Probabil recunoscând expresia de pe chipul inspectorului, Andrea iese pe terasă, îi înmânează ceașca lui de cafea și se face nevăzută în casă. Chloe a dispărut. Probabil că s-a dus la etaj, să facă un duș înainte să plece la muncă, pentru a se ocupa de un eveniment care acum avea să fie anulat.

Veștile de genul acesta circulă rapid; inspectorul se așteaptă ca Siobhan Crispin să sune dintr-o clipă într-alta.

Ce-a mai zis Chloe de nunta aceea? Una dintre familii e britanică, mama fiind cumva celebră – o actriță, poate? O actriță de teatru? Scriitoare, autoare de piese de teatru? Ceva de genul ăsta.

Inspectorul ia prima înghițitură de cafea.

– Ești încă la fața locului, nu-i așa, Dickson? Ai mai discutat și cu altcineva în afară de mireasă și de Roger?

– Da, am stat de vorbă cu mirele, răspunde Dickson. Voia să se ducă la spital cu mireasa. Dar mai întâi a intrat într-una dintre căsuțele de oaspeți să-și ia portofelul și telefonul și a ieșit imediat să mă anunțe că dispăruse cavalerul de onoare.

– Dispăruse? întreabă inspectorul. E posibil să avem două persoane decedate?

– Am cercetat apa, de pe plajă, am studiat terenul în ambele direcții vreo câteva sute de metri cu binoclul, spune Dickson. Nu se vedea nimic. Dar, la cum stau lucrurile acum, aș zice că orice e posibil.

– Spune-i Grecului să mă aștepte, te rog, spune inspectorul. Pornesc chiar acum la drum.

GREER

Vineri, 6 iulie 2018, 9:15

Greer Garrison Winbury se simte cel mai bine când viața ei se bazează pe tradiție, protocol și convenții, dar

cu ocazia nunții fiului ei mai mic, e mai mult decât dispusă să-l arunce pe toate trei pe fereastră. Tradiția e ca părinții miresei să găzduiască și să plătească nunta fiicei lor, dar dacă așa s-ar fi întâmplat și cu Benji și Celeste, nunta ar fi avut loc într-o biserică din cadrul unui complex comercial și recepția de după s-ar fi ținut la un bistro.

„Ești grozav de snoabă, Greer“ îi place să spună soțul ei, Tag. Greer se teme că aceste cuvinte reflectă adevărul. Și totuși, fiind nunta lui Benji, *a trebuit* să intervină. Uite prin ce trecuse când Thomas se însurase cu Abigail Freeman: o nuntă în stil texan, în care averea obținută din afaceri cu petrol de domnul Freeman era etalată pretutindeni, într-un mod de-a dreptul grotesc. La „petrecerea de bun venit“ fuseseră trei sute de oameni și se ținuse la Salt Lick BBQ – Greer sperase să nu aibă vreodată prilejul de a privi condescendent un local numit astfel –, iar stilul vestimentar recomandat fusese „western casual“. Când Greer îl întrebasese pe Thomas ce putea să însemne asta, acesta îi răspunsese: „Pune-ți niște jeansi, mamă“.

Să-și pună jeansi la petrecerea de nuntă a primului ei născut?

Până la urmă, Greer a optat pentru niște pantaloni largi, de culoarea fildeşului, și niște platforme Ferragamo. Culoarea s-a dovedit o alegere neinspirată, căci oaspeții de la această petrecere de bun venit trebuiseră să mănânce coaste de porc cu mâna. Din mulțimea de oaspeți se înălțaseră țipete exaltate când își făcuse apariția, cu titlu de surpriză, un cântăreț de country pe nume George Strait, care era numit de toți „regele muzicii country“.

Ea nu-și putea închipui nici acum cât îl costase pe domnul Freeman să îl aducă pe regele muzicii country – și asta pentru un eveniment care nici măcar nu făcea parte din programul de nuntă.

La volanul Defenderului ei 90 (soțul ei, Tag, aranjase să fie recondiționat și expediat din Anglia), în drum spre

feribotul Hy-Line pentru a-i lua pe părinții lui Celeste, Bruce și Karen Otis, cântă odată cu radioul. Se difuzează cântecul lui B.J. Thomas, *Hooked on a Feeling*.

Pe parcursul acestui sfârșit de săptămână, Greer este practic mama miresei, dar și a mirelui, căci se ocupă în totalitate de evenimente. Nu a întâmpinat nici un dram de rezistență din partea nimănui, nici măcar din partea lui Celeste; fata răspundea la toate sugestiile lui Greer cu aceeași replică: „Sună bine“. (Greer are numai dispreț pentru comunicarea prin mesaje pe telefon, dar dacă vrei să comunici cu milenialii, trebuie să lași în urmă noțiunile vetuste cum ar fi vorbitul la telefon.) Trebuie să recunoască, i-a fost mult mai ușor să decidă singură culorile pentru petrecere, modelul de invitație, florile și firma de catering – mult mai ușor decât se gândise vreodată. E ca și cum nunta aceasta e a ei, 32 de ani mai târziu... fără intruziunea mamei și bunicii ei, care insistaseră ca recepția să se țină după-amiaza, în atmosfera înăbușitoare din grădina de la Swallowcroft și fără un logodnic care insistase să aibă o petrecere a burlacilor în seara de dinaintea nunții.

Tag ajunsese acasă la șapte dimineața mirosind a Bushmills și a Chanel No. 9. Când Greer începuse să plângă și bătuse din picior, cerându-i să-i spună dacă avusese tupeul să se culce cu altă femeie în noaptea de dinaintea nunții lor, mama ei o luase deoparte și îi spusese că cea mai importantă abilitate într-o căsnicie era să știi să alegi când să mergi până la capăt într-un conflict și când să renunți.

„Asigură-te că insiști doar în chestiunile în care o să ai câștig de cauză“, spusese mama ei.

Greer a încercat să fie mereu vigilentă în ceea ce privea fidelitatea lui Tag, deși fusese o misiune extenuantă, cu un bărbat atât de charismatic ca soțul ei. Nu a găsit nici o dovadă concretă a vreunor indiscreții, deși în mod clar avusese ceva suspiciuni. Le are și în momentul de față, în legătură cu o femeie pe nume Featherleigh Dale, care urmează să ajungă în Nantucket din Londra în doar

câteva ore. Dacă Featherleigh e suficient de proastă și de neglijentă să poarte inelul de argint lucrat în filigran, bătut cu safire roz, galbene și albastre – Greer știe exact cum arată, pentru că Jessica Hicks, bijutiera, îi arătase o fotografie! –, bănuiala lui Greer avea să fie confirmată.

Pe Union Street traficul e aglomerat. Ar fi trebuit să plece mai din timp; *nu se poate să întârzie* la întâmpinarea soților Otis! Greer nu îi întâlnise până acum față în față pe părinții lui Celeste și ar vrea să facă o impresie bună, nu să îi lase să se plimbe dezorientați pe Straight Wharf în această primă vizită pe insulă.

I se păruse dificil să organizeze o nuntă atât de aproape de sărbătoarea de 4 Iulie, dar era singurul sfârșit de săptămână din toată vara care se potrivea cu programul tuturor și nu puteau să amâne până la toamnă, deoarece Karen, mama lui Celeste, suferea de cancer mamar în fază terminală. Nimeni nu știe cât mai are de trăit.

Melodia se încheie, traficul se blochează total, iar senzația de rău augur pe care Greer reușise să o țină la distanță până acum invadează spațiul mașinii ca un miros neplăcut. De obicei, neliniștea lui Greer are două cauze: soțul ei și scrisul, iar cu scrisul mereu rezolva până la urmă (lăsând deoparte scăderea vânzărilor de carte, până la urmă sarcina lui Greer e să scrie romane polițiste, nu să le vândă). Dar acum își face griji pentru... ei bine, dacă trebuie să identifice sursa exactă a neliniștii ei, ar trebui să spună că e vorba de Celeste. Ușurința cu care Greer a putut să preia controlul asupra acestei nunți i se pare suspectă. După cum spunea mama lui Greer, „lucrurile care par prea bune ca să fie adevărate de obicei chiar așa sunt“.

E ca și cum lui Celeste *nu i-ar păsa* de nuntă. Deloc.

Cum de ignorase Greer această posibilitate timp de patru luni? Își spusese că Celeste se lăsa (lucru foarte înțelept, de altfel) pe seama gusturilor impecabile ale lui Greer – sau se încredea extrem de mult în ele. Sau

că singurul scop al lui Celeste era ca nunta să fie organizată cât mai rapid din cauza bolii mamei ei.

Dar, acum, ieșeau la lumină alți factori, cum era bălbăiala care o apucase pe Celeste la scurt timp după ce se stabilise data. Aceasta începuse cu repetarea anumitor cuvinte sau a unor sintagme scurte, dar devenise mai gravă, chiar o povară – Celeste se blochează când e să pronunțe *r*, *m* și *p* până ce se înroșește toată.

Greer l-a întrebat pe Benji dacă bălbăiala îi făcea probleme la serviciu. Celeste e director-adjunct la Grădina Zoologică Bronx și i se solicită uneori să țină prelegeri în fața vizitatorilor – mare parte școlari, în timpul săptămânii, și turiști străini în weekenduri – așa că Celeste trebuie să vorbească clar și răspicat. Fiul ei i-a răspuns că lui Celeste nu i se întâmpla decât rar să se bălbăie la serviciu. De obicei doar acasă sau când ieșea în oraș.

Asta o nedumerea pe Greer. O bălbăială apărută brusc la 28 de ani putea fi pusă pe seama... a ce? Era *un semn* care arăta ceva.

Greer folosise imediat acest detaliu în romanul pe care îl avea în lucru: criminalul începe dintr-odată să se bălbăie din cauza vinovăției, ceea ce atrage atenția domnișoarei Dolly Hardaway, detectiva nemăritată care e protagonista tuturor celor douăzeci și unu de romane polițiste scrise de Greer. Asta e numai bine pentru Greer, care are tendința de a exploata fiecare întâlnire și experiență în operele ei, dar cum rămâne cu viața reală, cu Celeste? Ce se întâmplă? Greer are o bănuială că bălbăiala e cumva legată de nunta celor doi, care se apropie cu pași repezi.

Nu mai e timp să se mai gândească la asta, pentru că dintr-odată celelalte mașini țâșnesc înainte, iar Greer nu doar că înaintează rapid prin oraș, dar și găsește un loc de parcare chiar în fața terminalului de feribot. Și ajunge cu două minute înainte de ora stabilită. Ce noroc formidabil! Îndoielile i se risipesc. Nunta aceasta, această unire a două familii în cel mai festiv

dintre sfârșiturile de săptămână ale verii, e clar ceva hărăzit să se întâmple *între oameni și cărți*

KAREN

Văzută de la distanță, insula Nantucket e tot ce visase Karen Otis să fie: stilată, fermecătoare, nautică, clasică. Feribotul intră într-un chei cu malurile din piatră, iar Karen îi strânge mâna lui Bruce, pentru a-i comunica faptul că ar vrea să se ridice și să parcurgă acum cei câțiva metri până la balustradă. Acesta își petrece brațul pe după spatele lui Karen și o ridică ușor de pe scaun. Nu e un bărbat masiv, dar e puternic. A fost campion statal al Pennsylvaniei în 1984, la categoria 65 de kilograme. Karen îl văzuse pentru prima oară când stătea în tribuna de la etaj, de lângă piscina Liceului Easton Area. Ea înota în stil fluture pentru echipa liceului, pregătindu-se pentru o cursă de ștafetă și se antrena de obicei în timpul pauzei de prânz, iar când ieșise din apă, îl zărise pe Bruce, îmbrăcat cu pantaloni de trening și cu un hanorac cu glugă, uitându-se lung la o portocală pe care o ținea cu ambele mâini.

– Ce face tipul ăla? întrebuse Karen cu voce tare, fără să-și dea seama ce făcea.

– E Bruce Otis, o informase Tracy, cea care se pregătea pentru proba de înot spate. E căpitanul echipei de lupte greco-romane. Au o probă în după-amiaza asta și încearcă să se încadreze în categoria de greutate.

Karen își înfășurase un prosop în jurul taliei și pornise cu pași hotărâți pe scări, să se prezinte. Era bine dotată, chiar dacă era doar în al doilea an de liceu, și era destul de sigură că vederea ei în costum de baie avea să-l facă pe Bruce Otis să nu se mai gândească la portocală, la greutatea lui sau la orice altceva.

Bruce o ține pe Karen bine, astfel încât nu se simte deloc nesigură în timp ce se apropie de balustradă.

Oamenii îi văd venind, observă eșarfa înfășurată în jurul capului lui Karen – nu poate să accepte nicidecum să poarte peruci – și se dau înapoi câțiva pași pentru a crea loc, din respect.

Karen prinde balustrada cu ambele mâini. Chiar și asta reprezintă un efort, dar vrea să aibă o panoramă clară a apropierei de țarm. Casele înșirate de-a lungul malului sunt toate enorme, de zece ori față de casa lui Karen și Bruce de la ferma lor de pe Derhamer Street din Forks Township, în Pennsylvania, iar toate aceste case au țiglă cenușie, ca lemnul de cedru, și fațada de un alb imaculat. Unele dintre ele au terase curbate din lemn; altele au terase etajate, în unghiuri inedite, ca într-un joc de Jenga. Unele au pajiști verzi, luxuriante, care se întind până la zidurile de piatră care mărginesc o fâșie îngustă de plajă. Fiecare casă are arborat drapelul SUA și toate sunt întreținute impecabil; nu se vede nicăieri vreo clădire rebelă, dărăpănată și neîngrijită.

„Bani“, își spune Karen. De unde vin toți banii ăștia? E suficient de trecută prin viață să știe că banii nu pot cumpăra fericirea – și în mod sigur nu pot cumpăra sănătatea –, dar tot o intrigă cât de mulți bani sigur au oamenii care dețin aceste case. În primul rând, acestea sunt case de vacanță, așa că spun multe despre reședința permanentă – o clădire cu fațadă de ardezie în Manhattan sau o vilă din căramidă din Georgetown, o proprietate în Philadelphia Main Line sau o fermă de cai în Virginia – și trebuie să iei în considerare prețurile proprietăților de la malul mării de aici, în această insulă vestită. Apoi Karen ia în calcul tot ce sigur conțineau casele acestea: covoarele, canapelele, mesele și scaunele, veiozele, paturile cu baldachin, cearceafurile cu nouă mii de fire pe centimetru pătrat, neapărat importate din Belgia, pernele decorative, căzile cu jacuzzi, lumânările parfumate de lângă căzile cu jacuzzi. (Celeste a educat-o pe Karen în așa fel încât să nu se mai limiteze la Yankee Candle; se pare că există lumânări care se vând la sume de peste 400 de dolari. Viitoarea cumnată